

Sygn. akt: I C 594/21

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Anna Wołujewicz

Protokolant starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2022 r. w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C.

przeciwko J. K.

upoważnienie do wykonania zastępczego na koszt dłużnika

postanawia:

odrzuć pozew.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 594/21

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) wniosła przeciwko J. K. pozew o upoważnienie powódki do wejścia do lokalu mieszkalnego nr (...), położonego w budynku na Osiedlu (...) w C., stanowiącego spółdzielcze własnościowe prawo należące do pozwanej oraz wykonania na jej koszt czynności polegającej na uprzątnięciu i przeprowadzeniu dezynfekcji, dezynsekcji i deratyzacji ww. lokalu.

W uzasadnieniu wskazano, że powódka zarządza nieruchomościami stanowiącymi jej miernie lub mienie jej członków. W skład zasobów zarządzanych przez powódkę wchodzi m.in. budynek położony na Osiedlu (...), a pozwanej przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położone w ww. budynku, dla którego Sąd Rejonowy w Człuchowie prowadzi księgę wieczystą kw. nr (...). W 2018 r. powódka zaczęła otrzymywać sygnały od mieszkańców budynku Osiedle (...), którzy skarżyli się na wydobywający z lokalu nr (...) nieprzyjemny zapach spowodowany prawdopodobnie przetrzymywaniem w lokalu większej ilości kotów. W związku z powyższym powódka zwróciła się do pozwanej o przestrzeganie obowiązującego w Spółdzielni (...) użytkowania lokali i porządku domowego” oraz wyjaśnienie zaistniałej sytuacji. W 2019 r. do powódki ponownie zaczęły napływać sygnały od mieszkańców na zachowanie pozwanej. Ponownie ją wezwano o przestrzeganie ww. regulaminu. Brak reakcji spowodował, że w dniu 12 lipca 2021r. została przeprowadzona kontrola przedmiotowego lokalu, w której wzięli

udział przedstawicieli powódki, a ponadto przedstawiciel Urzędu Miasta C., przedstawiciel MOPS w C., przedstawiciel Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej oraz przedstawiciel Policji. W wyniku kontroli stwierdzono, że lokal jest zaniedbany, w każdym z pomieszczeń zauważono dużą ilość odchodów zwierząt oraz porostawiane miski do karmienia kotów. Pouczono pozwaną o konieczności uprzątnięcia lokalu oraz przeprowadzenia dezynfekcji i dezynsekcji. Ponowną kontrolę, mającą na celu sprawdzenie czy pozwana zastosowała się do zaleceń, przeprowadzono w dniu 16 lipca 2021 r. i jej wynik wykazał, że pozwana nie wykonała zaleceń. W dniu 19 lipca 2021 r. powódka wystosowała do pozwanej pismo z informacją, iż obciąży ją kosztami dezynsekcji klatki schodowej oraz mieszkań. W dniu 27 lipca 2021 r. pozwana złożyła oświadczenie iż zgadza się na zlecenie przez powódkę uprzątnięcia lokalu i przeprowadzenia niezbędnych zabiegów. Zobowiązała się również do udostępnienia lokalu oraz pokrycia wszelkich kosztów związanych z uprzątnięciem i dezynfekcją lokalu. Wbrew swojemu zobowiązaniu pozwana do dzisiaj nie udostępniła lokalu w celu jego uprzątnięcia oraz przeprowadzenia niezbędnej dezynfekcji i dezynsekcji. W związku z powyższym zdaniem powódki przedmiotowy pozew jest konieczny i uzasadniony.

Sąd zważył co następuje

W ocenie Sądu, pozew w niniejszej sprawie podlegał odrzuceniu.

Na mocy art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli droga sądowa jest niedopuszczalna.

Przepis art. 2 § 1 k.p.c. określa natomiast zasady dopuszczalności drogi sądowej i domniemanie występowania drogi sądowej we wszystkich sprawach cywilnych. W związku z powyższym każda sprawa cywilna podlega rozpoznaniu przez sąd, chyba że przepis szczególny przekazuje ją do właściwości innych organów. Nadmienić należy, że pojęcie drogi sądowej należy rozumieć szeroko, w zasadzie prawie każde roszczenie procesowe, sformułowane jako zadanie zasądzenia, ustalenia czy ukształtowania stosunku prawnego, niezależnie od jego merytorycznej zasadności, może być zaliczone jako należące do drogi sądowej - pod warunkiem, że dotyczy podmiotów, których pozycja w ramach stosunku prawnego jest równorzędna. Dopuszczalność drogi sądowej stanowi bezwzględną pozytywną przesłankę procesową, która musi istnieć od początku procesu. Przesłanka ta nie ma charakteru dyspozycyjnego, gdyż o jej powstaniu nie może decydować strona. Jej brak nie może być również sanowany w następstwie działania stron lub sądu. Dopuszczalność drogi sądowej uwzględniana jest przez sąd z urzędu w każdym stanie sprawy (art. 202 k.p.c.), a jej brak prowadzi do nieważności postępowania (art. 379 pkt 1 k.p.c.). Sąd bada dopuszczalność drogi sądowej już w momencie wszczęcia postępowania z urzędu, na podstawie żądań powoda zawartych w pozwie.

Dopuszczalność drogi sądowej zależy od dwóch elementów: musi chodzić o sprawę cywilną, a po drugie, nie może istnieć przepis szczególny, który wyłączałby sprawę cywilną spod jurysdykcji sądów i przekazywał ją do właściwości innych organów (art. 2 § 3 k.p.c.). Oba te elementy muszą być spełnione kumulatywnie, brak chociażby jednego z nich prowadzi do niedopuszczalności drogi sądowej. Niedopuszczalność drogi sądowej może mieć charakter pierwotny, tj. istnieć już w momencie wniesienia pozwu lub następczy, jeżeli powstała ona w toku postępowania na skutek zmian podmiotowych. Pierwotna niedopuszczalność drogi sądowej prowadzi do odrzucenia pozwu (art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c.).

W ocenie Sądu przedmiotowa sprawa nie stanowi sprawy cywilnej w rozumieniu ww. przepisów, albowiem ma ona na celu ustalenie, czy pozwana prawidłowo gospodaruje swoim lokalem i czy nie narusza przepisów określających wymagania higieniczne i zdrowotne, czy utrzymuje swój lokal w należyтым stanie higieniczno-sanitarnym. W ocenie Sądu podlega ona rozpoznaniu przez inny organ, na podstawie przepisów szczególnych.

Stan faktyczny niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości albowiem pozwana przyznała okoliczności przytoczone w pozwie. Podkreślić jednak należy, że w ocenie Sądu organem właściwym do podjęcia czynności zmierzających do wyeliminowania ww. nieprawidłowości jest Państwowa Inspekcja Sanitarna, która jest organem powołanym do realizacji zadań z zakresu zdrowia publicznego, w szczególności poprzez sprawowanie nadzoru nad warunkami m.in. higieny środowiska – w celu ochrony zdrowia ludzkiego przed niekorzystnym wpływem szkodliwości i uciążliwości środowiskowych, zapobiegania powstawania chorób, w tym chorób zakaźnych i zawodowych (art. 1 pkt 1 ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej).

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ust. 2 ww. ustawy do zakresu Państwowej Inspekcji Sanitarnej w dziedzinie bieżącego nadzoru sanitarnego należy kontrola przestrzegania przepisów określających wymagania higieniczne i zdrowotne, w szczególności dotyczących utrzymania należytego stanu higienicznego nieruchomości. W związku z powyższym regulacje administracyjne pozwalają odpowiednim służbom uzyskać dostęp do lokalu i to Państwowa Inspekcja Sanitarna jest organem właściwym do wszczęcia postępowania w sprawie kontroli stanu sanitarno-higienicznego lokalu mieszkalnego pozwanej. Podkreślić należy, że na mocy art. 22 ust 1 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi z dnia 5 grudnia 2008 r **właściciel, posiadacz lub zarządzający nieruchomością są obowiązani utrzymywać ją w należyтым stanie higieniczno-sanitarnym w celu zapobiegania zakażeniom i chorobom zakaźnym**, w szczególności: prowadzić prawidłową gospodarkę odpadami i ściekami, zwalczać gryzonie, insekty i szkodniki, usuwać padłe zwierzęta z nieruchomości, usuwać odchody zwierząt z nieruchomości. W związku z powyższym nie ma w ocenie Sądu wątpliwości, że to pozwana – jako właściciel lokalu w pierwszej kolejności ma obowiązek dbać o prawidłowy stan nieruchomości. Jeżeli właściciel lokalu nie realizuje swoich obowiązków to na mocy art. 27 ww. ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, w razie stwierdzenia naruszeń wymagań higienicznych i zdrowotnych, państwowy inspektor sanitarny nakazuje, w drodze decyzji, usunięcie w ustalonym terminie stwierdzonych uchybień. To ten organ jest właściwy do sprawowania bieżącego nadzoru sanitarnego lokalu, w tym kontroli przestrzegania ww. przepisów (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 9 marca 2021 r. IV SA/Wr 462/20, wyrok SA z dnia 25 lipca 2019 r. II OSK 1940/18)

W związku z powyższym stwierdzić należy, iż swoje żądanie powód powinien był skierować najpierw do Państwowej Inspekcji Pracy, a tym samym przedmiotowe powództwo jako niedopuszczalne podlegało odrzuceniu na mocy art. 199 § 1 pk 1 w zw. z art. 2 § 3 k.p.c.